

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Lexicon Graecolatinum Novvm

**Scapula, Johannes
Zwinger, Jacob**

Basileae, 1628

De graecae linguae dialectis ex scritis ioannis

[urn:nbn:de:bsz:31-107465](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107465)

Πάντι circūflecte ὄντι πᾶσι δὲ dicentes: ut Pindarus, Προφάντων
 ἑσθ' ἡμεῖς ἑλλανες ἰσθ' ἑσθ' ἡμεῖς
 ἡμεῖς ἑσθ' ἡμεῖς solent vocare mortuorum parentat iones, id est
 ἑσθ' ἡμεῖς ἑσθ' ἡμεῖς.
 Profertur autem & tertias personas plura les pariter cum da-
 tibus participiorum participiorum. Pindarus, Ὀρμίστι ἑσθ' ἡμεῖς
 ἀναπλάου ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἀναπλάουσι.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt. Idē Pindarus, Πρὸς Διὸς ἑσθ' ἡμεῖς
 Πλῆθια sēpe ut dualia profertur. Pindarus, Μυθόντες ἑσθ' ἡμεῖς
 παρρησιασθε ἀκούσας ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς ἀκούσας ἑσθ' ἡμεῖς.
 Participiis indefinitorum addunt. Pindarus, Ἐπει σφείς τι ἑσθ'
 ἡμεῖς ἀκούσας ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro τίς ἑσθ' ἡμεῖς dicunt. Pindarus, Ἐπὶ τίς ἀνώγειον γίρας.
 Ἀπὸ τῆς ἑσθ' ἡμεῖς dicunt. Pindarus, Διὸς ἑσθ' ἡμεῖς πᾶσι
 καὶ. sive πρὸς ἑσθ' ἡμεῖς.
 Interrogare ἑσθ' ἡμεῖς Dorū est proprium: nam pro πᾶσι, πᾶσι
 dicunt & pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Pindarus, Πᾶσι
 ἑσθ' ἡμεῖς.
 Est Dorū & ablatio contraria geminationi: ut Pindarus,
 Ὀλομένη μὲν ἑσθ' ἡμεῖς γίρας ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἑσθ' ἡμεῖς.
 Extensiones etiam Dorū sunt: ut pro κῆρας, κῆρας.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt elidentes ε.
 Geminitus plurales in an desinentes & circumflectos, per an
 profertur ubi dicendum est μεσσημιανόν dicunt.
 Pro μεσσημιανόν dicunt μεσσημιανόν, contrahentes η & ε, in η, ut Aristoph.
 Μεσσημιανόν, μεσσημιανόν.
 Vbi dicendum est αὐτῶν, in, dicunt Doros. Pro ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ut Aristophanes, Οὐ γὰρ ἑσθ' ἡμεῖς. Sic pro
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, pro πᾶσι, πᾶσι. [pro σὶ δὲ ἀποκομιῶν.]
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt, & pro σὶ δὲ, sic, πᾶσι, πᾶσι, pro
 Loco ἑσθ' ἡμεῖς dicunt, deinde ἑσθ' ἡμεῖς. Pindarus, μῆτις, di-
 cit Aristoph.
 Et pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς dicunt, elidentes ε, deinde α & ε
 in η contrahentes: ut pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, & similia
 hoc autem Atticum & Ionicum est.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt: & pro κῆρας, κῆρας.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt Ὀδύσει.
 Circūflectunt item futura, dicentes pro δῶσι, δῶσι.
 Pro τῆμα, τῆμα dicunt. Pro παρ' ἡμῶν, παρ' ἡμῶν.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Oī articulo nominativi pluralis, τ addunt, ut ἑσθ' ἡμεῖς, & ἑσθ'
 ἡμεῖς, pro οἱ & αἱ.
 Πᾶσι, pro πᾶσι dicunt.
 Ὀλομένη, pro Ὀλομένη & Ὀλομένη & ἑσθ' ἡμεῖς.
 Ἀγλαῖας dicunt pro ἀγλαῖας, ἑσθ' ἡμεῖς, id est, aliorū capita.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt τῶν, ut Aristoph. in Acharnensibus, ἑσθ' ἡμεῖς
 ἑσθ' ἡμεῖς τῶν ἀμύρων μῆτις, Πᾶσι, ἑσθ' ἡμεῖς ἀγλαῖας ἑσθ' ἡμεῖς.
 Diphthongum s in η mutant: ut pro μεσσημιανόν, μεσσημιανόν, & pro ἑσθ'
 ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro φασὶ φασὶ dicunt: & pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, ut Ari-
 stoph. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Et Aristoph. ἑσθ' ἡμεῖς
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Ἀγλαῖας, pro ἀγλαῖας, ἑσθ' ἡμεῖς, ut Aristoph. ἑσθ' ἡμεῖς
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt, Theocritus. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Hoc est, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro τῆμα, τῆμα & ἑσθ' ἡμεῖς, τῆμα, τῆμα dicunt. Theocritus,
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Praeterea plurimum perfecti tertias personas per η scribunt, ut
 Theocrit. καὶ πᾶσι πᾶσι ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἀμύρων dicunt ἀμύρων. Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt ἑσθ' ἡμεῖς.
 Particulam με extrinsecus accipiunt, ἑσθ' ἡμεῖς, inquit Theocrit. pro
 ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt. Theocrit. Οὐ γὰρ ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro κῆρας, κῆρας dicunt: inde veniunt u diphthongum
 in u, ut Theocrit. Κῆρας, κῆρας. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Futura in η verborum per η profertur, καὶ ἑσθ' ἡμεῖς, pro κῆρας
 & λῆρας, pro λῆρας, & similia.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt. Theocritus. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Et turris ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Ὀρμίστι, ἑσθ' ἡμεῖς dicunt pro ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt. Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Sed quidam pro πᾶσι hanc dictionem sumpturunt
 aut in ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Quam fuerint duo η, unum post aliud, haec in α veniunt: ut
 Theocrit. Νῆμα, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς & ἑσθ' ἡμεῖς dicunt.

Et ubi dicendum πᾶσι, πᾶσι dicunt.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς.
 O' articulus cum vocali alia inducta, contrahitur in α magnum
 apud Doros sic profertur ut apud Ionas: ut & Theocritus,
 Οὐ γὰρ ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Patitur cum Atticis & ipse à barytonis circūflecta producit
 ut pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, pro πᾶσι, πᾶσι. Theocrit.
 Πᾶσι, πᾶσι. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Veniunt & in pro u, ut Ionas, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 καὶ ἑσθ' ἡμεῖς.
 Prima conjugationis circūflectorum passiva indefinita corri-
 piunt in penultima. Theocrit. Οὐ γὰρ ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἑσθ' ἡμεῖς accipiunt.
 ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἑσθ' ἡμεῖς, ut ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, & inde ἑσθ' ἡμεῖς.
 Media futura prima circūflectunt, & in subiacentibus per di-
 phthongum scribunt. Theocrit. Μεσσημιανόν, μεσσημιανόν.
 Pro μεσσημιανόν, μεσσημιανόν. Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Τῆμα, τῆμα.
 Βασίλειος, pro βασιλείου accipiunt.
 Pro κυρτοῖ, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt ἑσθ' ἡμεῖς: Synthesis quoque ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Theocritus. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Theocrit. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Ὀλομένη, pro Ὀλομένη, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Transpositione litterarum, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt: nigram enim corporis superfi-
 ciam quando suffusione sanguinis nigrescit, πᾶσι, πᾶσι vocant.
 ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Ὀλομένη, pro Ὀλομένη. Theocrit. Ὀλομένη, Ὀλομένη.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, & pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Sic oportet quod Dorice linguarum sunt subdialectiones locale
 aliter enim Creteos loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argivi: aliter
 Lacadaemonij, aliter Syracusij & Siculi. Vniuersales tamen
 ipsorum proprietates predictae sunt, nisi non omnes.
 Item haec, veteres in η desinentes, genitiuos ab in η relictis fa-
 ctos, in η proprium habent, ut ἀμύρων, ἀμύρων, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro η diphthongo veniunt pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Sub-
 trahunt autem & ab infinitiuis, nam λαβῶν, pro λαβῶν, & ἑσθ' ἡμεῖς
 pro ἑσθ' ἡμεῖς, & ἑσθ' ἡμεῖς, pro ἑσθ' ἡμεῖς, veniunt & geminatione
 cum consonantium, ut ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς dicunt: ut Lacadaemonij quum per Dioscurios
 iurant, dicunt, Νῆ τῶ σφῶ, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Productiones accipiunt proprie linguae Dorice, ut ἑσθ' ἡμεῖς.
 A η sēpe veniunt, pro, ἑσθ' ἡμεῖς, dicentes pro ἑσθ' ἡμεῖς,
 ἑσθ' ἡμεῖς.
 Abiectiones proprie ipsorum sunt, pro πᾶσι, πᾶσι, ἑσθ' ἡμεῖς, pro
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Additiones in syllabis in η quae apud nos in η desinunt in fi-
 nitivis, Dorice sunt, ut ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Subtractiones δ, ex genitiuis qui per η declinantur, pro ἑσθ' ἡμεῖς
 ἑσθ' ἡμεῖς, & κῆρας, pro κῆρας, Ionice sunt proprietates lin-
 guae & Dorice.
 Acuta penultima scribunt Doros quatuor significatiua ad-
 uerbia, καλῶς, σφῶς, κῆρας, ἀπλῶς dicentes. Quae uerbis acuta
 penultima sunt, circumflectunt, ut ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Et in ei omnia
 similit & participia, quum ante penultimam acuta, ipse penulti-
 ma acuta dicunt, ut φιλοῦσθαι, ἀγαθῶς, ποθεινῶς, ἀγαθῶς.
 Et participia in an desinentia, circumflectunt in an tertium
 pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, pro καλῶς, ἀπλῶς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Acuta penultima profertur & tertius penultimus in an desinentes
 indefinitorum, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Et in an desinentes, acuta penulti-
 ma: ut ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Circūflectunt & hominibus, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Et futura, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, & pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Circūflectunt & ipse ἑσθ' ἡμεῖς, ut Attici.
 Accusatiuos plurales masculinos in η desinentes per η pro-
 fertur, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 Quae per η profertur imperatiua uerba per η profertur pro
 λαβῶν, pro ἑσθ' ἡμεῖς.
 Pro ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, & pro κῆρας, κῆρας, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. Theocrit. in Adoniatibus, ἑσθ' ἡμεῖς
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς. ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.
 ἑσθ' ἡμεῖς, ἑσθ' ἡμεῖς.

v'urpantia & Homerus identidem vtitur. Præterea quum nominibus scenicis articulos participia, & adiectiua masculina coniungunt, ut τὸ χεῖρ, τὸ γυναικί, quod & Platonī familiare est ἀγορῆς ἀφ' ἑσπέρης, & ἡ ἑσπέρης γυναικί, & ἡ δ' ἰατρῶν. Sic igitur & Homerus de Iunone & Mithra dixit. Οὐκ ἀνὴρ ἡμῶν οὐδὲν πλάγῃος κεραιῶν; ἢ τῆς Ἀθηνῶν ἀκίον λῶν, & κλέϊς Ἰπποδῆμα. Porro quum dialecti multa quoque in consuetudinibus proprietatem habeant, quando poeta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ἔσθ' ἄστυ Μυρλάων κούδ' ἀλίμοις. Atticam consuetudinem refert, & quando ait, δὲ ζῆτος οἱ σπύργον & δέμῃσι ἢ καλλί παρῶν ἀκίον δ' ἰταῖς, in his desinit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum vtitur nonnunquam peregrinis, ut sunt prædictæ aliquando verò præcis, ut quum dicit ἀπὸ δ' ἀσπίδος, interdum etiam communibus & assuetis, ut quum dicit Ζεῦ & ἀπῶν, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum vulgares etiam dictiones apud eum orationis gravitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXCEPTA
De tropis, & Homericorum
v'su.

Cæterum quoniam orata oratio à communi consuetudine discedit, unde aut euidetior, aut grauior, aut modis omnibus iocundior fit: & verborum quidem immutatio, tropus, sententiarum autem, schema vocatur, & horum species in arte dicendi præscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermisum sit, vñve aliud quiddam à posteris inuentum sit, quod ille non prius dixerit.

Inter tropos igitur ἐπιματωπεῖα admodum illi familiaris est. Nouerat enim præcisam nominum originem, quod hi qui primitiua nomina rebus indiderant, pleraque ab euentu appellauerunt, & articulatæ voces in scripta retulissent, ut quum dicerent φοῦσῶν, & ἀφ' ἑσπέρης, & ἡρῶν, & quæ istis sunt similia. Unde & ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit, ut conformia essent rebus per ipsa significatis: cuiusmodi sunt hæc δ' ἄστυ, ἀκίον, ἀλίμοις, & ἡρῶν, ἀνὴρ, ἀκίον, & ἡρῶν, ἀλίμοις, quibus nemo significantiore inuenit. Et rursus vbi alias voces ad alias res pertinentes aliis tribuit, ut quum dicit φλόγα κελὸν φοῦσῶν, (id est, malum incendium ferens) efficaciam in confagando significat: & dum πυρὸς dicit pro πυρῶν, (id est, ignem pro febre.) Quibus & hoc affine est χαλοπιπύς ἀπὸ ἀλῆς, vult enim dicere, ἄστυ δ' ἀλίμοις τὴν πυρῶν. Denique (ut summam omnia cōplectar,) multa verborum nouitate cum licentia vsus est: alia quidem præter consuetudinem immutans, alia verò eam ob causam insigniora reddens, ut orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est, quæ propriè & suo loco subiectis accommodata vim propriis nominibus æquipollentem habent, ut quum singulis diis, singulas appellationes attribuit, Iouem μακρῆτιον & ὑψηλοῦς, Solem ὑπερβόρον, & Apollinem, φεῖβον vocans. Iam absolutis ἐπιματωπεῖα, alios quoque tropos videamus.

Κατὰ χροῖον, quidem (quæ vsus ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud poetam est, vbi ait σερπὴν χροῖον, (id est, catenam auream) σερπὴν namque funiculum propriè denotat. Et vbi dicit ἀγέλας κύνων, si quidem galea apud eum κυνῶν appellatur, quod ea olim ex canina pelle conficere solent: ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μετὰ φερα, (quæ inde nomen sortita est quod res à propria significatione in aliam, cum conueniente rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est, ut illud, ἢ κεν ὑπερβόρον ποσειδάωνος μετὰ φερα, id est, Cantus hoc fraus se magni veretur montis. & Νεῶν τῶν ἀπὸ πύργου ἀπὸ πύργου ἐστὶν ἀπὸ πύργου, id est, Insula, quam pons circumdabit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, tandem & mare ad insulam habet. Porro affinis pro propriis nominibus vtens, orationem non solum speciosiorē, verum etiam euidetiorē facit. Sunt autem varix apud eum metaphora: quædam ab inanimatis ad animata, ut φθὺρ ἄστυ δ' ἰατρῶν, & κενὸν κενὸν κενὸν, (id est, Carulex namis sic est auriga loquutus) pro κενὸν κενὸν, & βῆ μετ' Ἀθηνῶν Ἀγαμέμνονα παρὰ δὲ λαῶν, (id est, inuicem ad Athenas pastorem tot populorum) pro βασιλῆα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, ut ὕψος πῶν ἀπὸ πύργου, (id est, sub extremum Idæ pedem) pro πῶν ὑπερβόρον, radice. Et ἀπὸ φερα, (vbi argi) pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ e contra ab inanimatis ad animata veluti εἰς ἄστυ εἰς ἄστυ, (id est, ferreum certe tibi pedus) pro εὐλαρον, durum. Postremo ab inanimatis ad inanimata, ut ἀπὸ πύργου πύργου εἰς ἄστυ, (id est, semen ignis semans) pro γόνιμον ἀπὸ πύργου. Porro sicuti nomen, ita & verborum translationes apud eum sunt, quale est, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον ἀπὸ πύργου, (i. I. terra namque boant, feriente solo atque procellis) pro ἀπὸ πύργου, sonant.

Alius deinde tropus (qui μετὰ φερα vocatur) fit quando per conuersionem res diuersa significatur. ut, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον ἀπὸ πύργου, insulas enim quæ proprie appellantur ἀπὸ πύργου, significare vult. si quidem ἀπὸ πύργου & ἀπὸ πύργου declarant. O' E' autem non solum velocitatem motus significat, sed etiam id cuius forma tendit in tenuitatem. huiusmodi & hoc est, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον.

Alius tropus στυμὸν δ' ἄστυ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam eiusdem generis intelligitur: & hoc simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, ut ἀπὸ πύργου ἰδὲ μὲν ἄστυ ἀπὸ πύργου. [id est, ad murum bene armatum boues torridos] huiusmodi autem appellatione corum, ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum, Τῶν δ' ἄστυ κεραιῶν ἀπὸ πύργου. [id est, huiusmodi autem caput desidero] nam voce capitis, totum hominem significat. Et quando pro Pulchia λέκω λέκω dicit, [id est, Capitis vltis parte] & pro bene armati, ἀπὸ πύργου, [id est, bene occreati.] Aut ab vno multa, ut quando ita de solo Vlyse dicit, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον. [id est, Postquam Troia sacrum oppidum deserta] neque enim ille solus, sed vna eum alius Græcis Troiam auertit. Contra et multis vnum, ut εἰς ἄστυ δ' ἰατρῶν, pro εἰς ἄστυ. Præterea ex specie genus, ut μὲν μὲν ἀπὸ πύργου βλάσται, marmore namque saxi species est. Aut e contra, ex genere speciem intelligimus, ut, Ὀρέων γόνιμον, ἢ ἐπὶ πύργου μὲν ἀπὸ πύργου, si quidem non qualitas ἰσχυρῶν, (id est, aues) sed augurales tantum dicere vult. Adhuc ex adiunctis, effectum rei, ut Πάνδρος ἀπὸ πύργου Ἀπόλλωνος εἰς ἄστυ. (Pandarus, huic dono dedit atque Phœbus Apollo) atque enim nomine iaculandi peritiam notat. Et ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον, (id est, Sedentes dealabant aquam.) Et ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον, (id est, Tota die iugam monebant) ex accedenti namque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Cursebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti conlequens, ut ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον, (id est, Virgineam soluit zonam) ex eo namque sequitur quod vitauerit. Et e contra, ex consequenti præcedens, ut quando pro ἢ ἴσως βλάσται, (id est, occidere) ἢ ἴσως βλάσται dicit, id est, spoliare.

Est autem & alius tropus μετανοῦσα, quæ fit quando vocabulum quod de se alia possum est, aliud quiddam secundum relationem significat, quale apud eundem,

ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον, id est, Ἀπὸ πύργου terra Cereem conuertit per γόνιμον.

Triticum namque fructum designat, quem sic à nomine ἀπὸ πύργου (id est, Cereis) inuentiuis appellauit. Et vbi ait,

Σπλάγχα δ' ἀπὸ πύργου ἰατρῶν, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον, id est, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον supra transfixa tenebant.

Nam ἢ ἴσως βλάσται, (id est, Vulcanij nomine ignem declarat. Porro affinis iam didis & hoc est, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον, (id est, qui meam chœnicem attingit) ea namque quæ in chœnice continetur, ianuit.

Præterea & alius tropus ἀπὸ πύργου vocatur, & fit quum spiritum aut consignificationem pro proprio nomine accipitur. ut

Πῶν δ' ἄστυ δ' ἰατρῶν ἀπὸ πύργου ἐπὶ γόνιμον, id est, ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον, id est,

Leucides Atridem rursus vna petula increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit, & rursus,

Ὀρέων γόνιμον, εἶλον τῶν, id est, Si animi fidem Tristonia sua chara. Et alibi,

Ὀρέων ἀπὸ πύργου, (i. Phœbus intensus.) Illic enim Minervam hic verò Apollinem denotat.

Est & ἀπὸ πύργου, dictio quæ contrarium quàm per se fert, significat, ut in hoc,

Οὐδ' ἄστυ τὸ γὰρ ἰδὲν γόνιμον Ἀχιλλεύς, id est, Hoc vbi consistit, non est latium Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est & ἢ ἴσως βλάσται, quæ animi cogitatione vehemētia dicto addit, ut ἢ ἴσως βλάσται ἐπὶ γόνιμον κατὰ βλάσται, ἢ ἴσως βλάσται, id est, Ἀπὸ πύργου descendentes quem fructus Egeum.

Dum enim inquit κατὰ βλάσται, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud est, Πῶν δ' ἀπὸ πύργου ἢ ἴσως βλάσται, (id est, Totus enim gladius sanguine in caluit.) Per hoc enim maiorem emphasis ostendit, quod ait enfem aded sanguine tintum fuisse ut incaluerit. Atque huiusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero facti sunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICORUM
v'su, ex eodem
Plutarcho.

Videamus autem num & eas constructionis mutationes quæ σχήματα (hoc est figura) appellantur, ipse quoque Homerus prius inuenit. Porro schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu vnitatis gratia secundum quandam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solum venustiorē, sed etiam stilum grauiorem

& Theſſalorum propria eſt, ut παῖς pro παῖς, & κίλιον pro κίλιον, & βέλιον pro βέλιον.

Παρίδιτις.

Παρίδιτις, (i. Interpositio) eſt ἀφαιρέσις φωνητικῆς καὶ μίσην ἢ πεισιωτός συλλαβῆσι, additio vocalis in medio nou facientis ſyllabam. ut πῆνιες pro πῆνιες, κῆνι pro κῆνι, ἔνι pro ἔνι, ζῆνι pro ζῆνι, ἔλλαυδάς pro ἔλλαυδάς. Porro hæc paſſio Ionum eſt.

Διπλασιασμός.

Διπλασιασμός, (i. Duplicatio, vel Geminatio) eſt ἄνω συμφοῶν ἀφαιρέσις καὶ μίσην ἢ ἀποτελειωτικῆς συλλαβῆσι, eiusdem conſonantis additio in medio, non efficiētis ſyllabam. ut ἔνι pro ἔνι, ἔδλυ pro ἔδλυ, μίσην pro μίσην, ἔνι pro ἔνι, ἔπῆνι pro ἔπῆνι. Et hæc quoque paſſio Ionum eſt.

Παρίμνησις.

Παρίμνησις, (i. Interidentia) eſt ἀφαιρέσις συμφοῶν καὶ μίσην, ἢ ἀποτελειωτικῆς συλλαβῆσι, additio conſonantium in medio, non efficiētium ſyllabam. ut πόλις pro πόλις, & πόλις pro πόλις.

Προγματισμός.

Προγματισμός eſt ἀφαιρέσις συλλαβῆς καὶ τὸ τέλος, additio ſyllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum eſt propria, ut λέξις pro λέξις, κῆνις pro κῆνις, κῆνις pro κῆνις, ἔνι pro ἔνι. Porro dicendum quoque de δὲ δὲ εἶα.

Ἐδέεσις.

Ἐδέεσις, (i. Defectus) eſt ἀφαιρέσις κατ' ἀρχαίαν στοιχείαν, ablatio elementis ab initio, ut ἔνι pro ἔνι, εἶα pro εἶα, κῆνις pro κῆνις. Sed hæc paſſio Ionum eſt.

Ἄρεις.

Ἄρεις, (i. Ablatio) eſt ἀφαιρέσις κατ' ἀρχαίαν ἀναδιπλασιῶν συλλαβῆσι, ablatio geminata ſyllabæ à principio, ut βλάστη pro βλάστη, ἔνι pro ἔνι, βλάστη pro βλάστη.

Συζωλή.

Συζωλή, (i. Contractio, seu Contractio) eſt quando τὰ ἐπιτερόμενα διζωόμενα εἰς ἀπλῆ καὶ μικρὰ εἰς ἄλλα ἄντιστοιχα καὶ τὰ μίσην, i. quando productæ bicipites contractantur, vel looꝝ in breues eorum ἀντιστοιχῶν commutantur, ut φῶνις pro φῶνις, ἔνι pro ἔνι.

Συζωπή.

Συζωπή, (i. Concisio) eſt ἀφαιρέσις συλλαβῆς καὶ τὸ μίσην, ablatio ſyllabæ in medio, ut κῆνις pro κῆνις, δ' ἀκῆνις pro δ' ἀκῆνις.

Συναλοιφή.

Συναλοιφή eſt δύο συλλαβῶν καὶ φωνητικῆς ἑνῆς, καὶ βολῆς τῶν αἰώνων, i. duarum ſyllabarum in vocalem vno abiectione tonorū. Fit autem Synalophe per modos septem, ſymptices quidem tres, per ἑλίψιν, per κῆνις, per συναίρεσιν, compositos autem quatuor, per ἑλίψιν & κῆνις, per ἑλίψιν & συναίρεσιν, per κῆνις & συναίρεσιν, per ἑλίψιν & κῆνις & συναίρεσιν. Per ἑλίψιν κῆνις, ut ἐπ' ἑλίψιν, pro ἐπ' ἑλίψιν, Per κῆνις, ut ἑλίψιν pro ἑλίψιν, Per συναίρεσιν, ut Νηρὸν ἑλίψιν, Per ἑλίψιν & κῆνις, ut κῆνις pro κῆνις, ἔνι pro ἔνι, Per ἑλίψιν & συναίρεσιν, ut ἐπ' ἑλίψιν, Per κῆνις & συναίρεσιν, ut ἐπ' ἑλίψιν, Per ἑλίψιν & κῆνις & συναίρεσιν, ut ἐπ' ἑλίψιν, Denique per ἑλίψιν & κῆνις & συναίρεσιν, ut ἐπ' ἑλίψιν, Per ἑλίψιν & κῆνις & συναίρεσιν, ut ἐπ' ἑλίψιν.

Ἐλλείψις.

Ἐλλείψις, (i. Defectus) eſt ἀφαιρέσις φωνητικῆς καὶ μίσην, ἢ πεισιωτός συλλαβῆσι, ablatio vocalis in medio nou facientis ſyllabam. ut ἀμύξαι pro ἀμύξαι, & ζῆνις pro ζῆνις.

Περίλλεξις.

Περίλλεξις, (i. Peritenuis) eſt ὅταν ἢ τὸ διπλασιασμοῦ ἢ τὸ ἀφαιρέσις φωνητικῆς καὶ μίσην, i. quando vna aliqua geminata conſonantium omittitur, ut κάλλιον pro κάλλιον & θάλασσαν pro θάλασσαν.

Ἐξέλιξις.

Ἐξέλιξις, (i. Elipsis) eſt ἀφαιρέσις ἑνὸς συμφοῶν ὁποῦ τῆς φωνητικῆς καὶ μίσην, ἢ πεισιωτός συλλαβῆσι, ablatio vnius conſonantis inter primam & vltimam ſyllabam, non facientis ſyllabam, ut κῆνις pro κῆνις.

Ἀπαισιπία.

Ἀπαισιπία, (i. Absollio) eſt ἀφαιρέσις συλλαβῆς καὶ τὸ τέλος, ablatio ſyllabæ in fine, ut δ' ἀκῆνις, ἔνι pro δ' ἀκῆνις, ἔνι pro δ' ἀκῆνις, ἔνι pro δ' ἀκῆνις.

ΣΥΝΑΓΩΓὴ Τῶν Πρὸς Διαφορῶν σημασιῶν διαφόρων ἑπισημασθῶν λέξεων καὶ σημασιῶν. id est,

COLLECTIO VOCVM QVAE PRO diuerſa ſignificatione, accentuum diuerſum accipiunt,

Inuenitur & hæc inſcriptio Græca, cuius eadem eſt ſententia.

Ὁ σὺ δὲ εἶπες πρὸς διαφορῶν σημασιῶν λέξεων, διαφορῶν δ' ἕκαστον τῶν κατὰ σημασίαν.

Author autem vulgò quidem Cyrillus eſſe creditur, ſed ego Philoponum eſſe arbitror, vel potius perſuaſum habeo.

- Ἄλκιος, qui eſt ἡ græce, penultima circumflexa.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, imperius iudis, indoctus, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, admirabilis, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Agæus, nomen proprium, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, anchora, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis Galatiæ, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vitæ, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, cum ſpiritu denſo, & acuto in fine.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, in foro educatus, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἡ ἀλκιος, penult. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἡ ἀλκιος, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, τὸ, ſecula, penultima acuta.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, agrestis, ſetus, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, riuus, vrbis de gens, penult. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, imperitus, iudis, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis de gens, habitans agrum, penult. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, in agro palcens, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, in agro paſtus, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis Traciæ, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἡ ἀλκιος, maritimus, penult. acuta.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, aduerbium, prope, circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, imperatitii modi, ſuffoca, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἡ ἀλκιος, argens, penult. acuta.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἡ ἀλκιος, certamen, vlt. acuta.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis, vlt. acuta.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, nomen proprium, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἀδελφός, ἡ ἀλκιος, conjugator, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἡ ἀλκιος, contemplatiuus, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, cralla, ſpiratur & acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis Illyricæ, tenuatur & penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis, canto, tenuatur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis, placeo, ſpiratur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ſiccatus, tenuatur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, venetanus, ſpiratur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Athenienſis, penult. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Athenæus, nomen proprium, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, clauote carens, ſeu ſtercoris, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, confectus, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, indennis, penult. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Iouis ephecon, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, calor, penult. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ἡ ἀλκιος, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, gloria, penult. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, grauis acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, grauis patiens ſeu gigaens, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, grauis fato natus, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis, ventorum, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, varius, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, circumflexa penult.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, nomen oppidi, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, tollens, tenuatur & penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, accipiens, ſpiratur & circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, medicus, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Aceſſus & ſaltus, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, inexorabilis, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, immaculatus, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Acis flouius, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Acris oppidum, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, vrbis, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, verè aduerbium, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, melliſſis tempus, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, melliſſis fruges, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, abſol. circumflex.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, fructus, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Amphis, nomen proprium, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, aduerbium, circa, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, proſtitio, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, Rex, penac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, contra, ἡ regione, acuitur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, palam, antepenac.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, ſpiratur.
- Ἄλκιος, ἡ ἀλκιος, cum tenui ſpiritu.

